

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **M. C.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 6. 2018, č. j. OAM-477/ZA-ZA11-ZA19-2018, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 7. 9. 2018, č. j. 33 Az 17/2018 – 38,

t a k t o :

- I. Kasační stížnosti **se** odkladný účinek **ne**přiznává.
- II. Zástupcem žalobce **se** **u s t a n o v u j e** JUDr. Karel Kavalír, advokát, Buzulucká 431, Hradec Králové.
- III. Žalobce **se** **v y z ý v á**, aby **ve lhůtě jednoho měsíce** ode dne doručení tohoto usnesení doplnil kasační stížnost o důvody, pro které napadá rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 7. 9. 2018, č. j. 33 Az 17/2018 – 38.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 22. 6. 2018, č. j. OAM-477/ZA-ZA11-ZA19-2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“) zastavil řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobci (dále též „stěžovatel“) podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neboť státem příslušným k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany je podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Nařízení Dublin III“ či „Dublinské nařízení“) Spolková republika Německo, protože byla žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.

[2] Proti napadenému rozhodnutí žalovaného brojil stěžovatel žalobou u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), který ji v záhlaví označeným rozsudkem jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

[3] Rozsudek krajského soudu následně stěžovatel napadl kasační stížností ze dne 13. 11. 2018, v níž zároveň navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal jeho kasační stížnosti odkladný účinek a ustanovil mu zástupce.

[4] Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti stěžovatel odůvodnil tím, že jeho nepřiznání by bylo v rozporu s nejlepším zájmem dítěte, tj. jeho nezletilé dcery S. A., která je účastníkem řízení o kasační stížnosti spolu s její matkou A. A. Zájem dítěte totiž musí být dle čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, správními nebo zákonodárnými orgány. Stěžovatel dále poukázal na to, že krajský soud jím podané žalobě proti rozhodnutí žalovaného odkladný účinek přiznal, když především zohlednil skutečnost, že *„žalobkyně b) je nezletilým dítětem mladším jednoho roku, o které se starají rodiče a v jehož zájmu nepochybně není, aby neustále měnilo místo pobytu“*. Stěžovatel má za to, že splňuje podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť újma, spočívající v možném zásahu do jeho práva na respektování soukromého a rodinného života, jakož i nejlepšího zájmu nezletilé dcery, která by hrozila v důsledku povinnosti rodiny opustit území České republiky, je nepoměrně větší, než újma, která může vzniknout jiným osobám.

[5] Nejvyšší správní soud na úvod poznamenává, že o odkladném účinku by měl rozhodnout po vyjádření žalovaného. Právo na vyjádření však není absolutní a musí být vykládáno v kontextu se smyslem a účelem institutu odkladného účinku. Soudy jsou povinny zaslat návrh na přiznání odkladného účinku druhému účastníkovi na vědomí a poskytnout mu přiměřenou lhůtu, aby se mohl k návrhu vyjádřit. Povinnost zaslat návrh k vyjádření však nenastává, pokud by zaslání návrhu ohrozilo včasnost rozhodnutí nebo způsobilo, že následné rozhodnutí soudu o přiznání odkladného účinku nebude mít potřebný efekt (srov. POTĚŠIL a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Leges, 2014, s. 659 – 660). S ohledem na to, že stěžovateli může hrozit odloučení od rodiny, je žádoucí, aby Nejvyšší správní soud o návrhu na přiznání odkladného účinku rozhodl co nejrychleji. Tím je odůvodněno, proč žalovanému nebyl návrh stěžovatele předem zaslán. Jeho právo vyjádřit se k návrhu na přiznání odkladného účinku však není dotčeno, neboť mu nic nebrání v tom, aby k němu vyjádřil své stanovisko i po vydání tohoto usnesení a navrhl jiné rozhodnutí o stěžovatelově návrhu. Za takové situace by Nejvyšší správní soud mohl usnesení o přiznání odkladného účinku zrušit (§ 73 odst. 5 s. ř. s.).

[6] Podle § 107 s. ř. s. *„kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se užije přiměřeně“*.

[7] Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. *„soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí*

pokračování

znamenal pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem“.

[8] Je třeba zdůraznit, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je mimořádným institutem, kterým Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není případně jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce vyjádřil v § 73 odst. 2 s. ř. s.

[9] Podání žaloby a kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany má v převážné většině případů odkladný účinek *ex lege*. Výjimky z tohoto pravidla plynou z § 32 odst. 2 ve spojení s § 32 odst. 5 zákona o azylu. Mimo jiné v případech, kdy byla žádost o udělení mezinárodní ochrany shledána rozhodnutím správního orgánu nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, nemá žaloba proti takovému rozhodnutí ani následná kasační stížnost odkladný účinek ze zákona. Pokud by správní soudy přiznávaly odkladný účinek žalobám či kasačním stížnostem v podobných případech paušálně, vedl by takový přístup k popření úmyslu zákonodárce nespojovat se všemi žalobami a kasačními stížnostmi ve věcech mezinárodní ochrany odkladný účinek *ex lege*, ale ponechat v případech jako je tento na zvážení soudů, zda jsou zde okolnosti, které přiznání odkladného účinku v dané věci odůvodňují.

[10] Nejvyšší správní soud již dříve judikoval, že povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má stěžovatel (např. usnesení č. j. 1 As 27/2012 - 32, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Od stěžovatele, který žádá o přiznání odkladného účinku, se tak především očekává dostatečně konkrétní a individualizované tvrzení o tom, že mu v důsledku napadeného rozhodnutí vznikne nepoměrně větší újma než jiným osobám, vysvětlení, v čem tato újma spočívá, a uvedení jejího rozsahu. Vylíčení podstatných skutečností o nepoměrně větší újmě musí svědčit o tom, že negativní následek, jehož se stěžovatel v souvislosti s rozhodnutím žalovaného obává, by pro něj byl zásadním zásahem. Kromě výše uvedeného tíží stěžovatele též důkazní břemeno k uplatněným tvrzením. Unesení tohoto důkazního břemena po stěžovateli vyžaduje, aby tvrzení, kterými odůvodňuje návrh na přiznání odkladného účinku, také řádně doložil (např. usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 218/2015 - 50 ze dne 24. září 2015). Stěžovatel, který přiznání odkladného účinku navrhuje, tedy má povinnost tvrzení a povinnost důkazní; je na něm, aby konkretizoval a osvědčil, jakou konkrétní újmu by pro něj výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. února 2012, č. j. 1 As 27/2012 - 32). Hrozící újma musí být závažná a reálná, nikoli pouze hypotetická či bagatelní. Nejvyšší správní soud poukazuje na dispoziční zásadu ovládající celé řízení o kasační stížnosti – kasační soud není povolán k tomu, aby za stěžovatele vlastní vyhledávací činností zjišťoval či dokazoval důvody pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Žádost o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti musí být proto dostatečně individualizovaná a podepřená konkrétními důkazy (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. ledna 2012, č. j. 8 As 65/2011 - 74).

[11] Stěžovatel v nyní projednávané věci tvrdí, že v důsledku nepřiznání odkladného účinku jeho kasační stížnosti se bude muset (zřejmě spolu s manželkou a dcerou, jejichž věc je projednávána u zdejšího soudu pod sp. zn. 2 Azs 367/2018) vrátit do Spolkové republiky Německo. Nejvyšší správní soud odkazuje na usnesení ze dne 8. 3. 2018, č. j. 9 Azs 33/2018 – 39, dle něž „... napadeným rozhodnutím žalovaného bylo zastaveno řízení o udělení mezinárodní ochrany, zatímco obavy stěžovatele jsou spojeny až s případným rozhodnutím o jeho vyhoštění z České republiky. Důvody, pro které stěžovatel žádá o přiznání odkladného účinku, se tak zjevně mýlí s předmětem přezkoumávaného správního rozhodnutí, resp. rozhodnutí soudu. Nadto lze pro úplnost konstatovat, že pokud Policie České republiky rozhoduje o vyhoštění cizince podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), je povinná vyžádat si závazné stanovisko o tom, zda je vycestování cizince možné (§ 120a ve spojení s § 179 zákona o pobytu cizinců). V případě, že tomu tak není, musí uvést tuto informaci v rozhodnutí o vyhoštění, načež Ministerstvo vnitra udělí cizinci vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění (§ 120a odst. 4 a § 33 odst. 3 zákona o pobytu cizinců). Lze také podotknout, že rozhodnutí o správním vyhoštění nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince (§ 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců). Stěžovatel může proti nemožnosti vycestování brojit v řízení o správním vyhoštění, proti případnému rozhodnutí o vyhoštění může podat správní žalobu, jež má odkladný účinek ze zákona (§ 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců).“ (srov. usnesení ze dne 14. 12. 2007, č. j. 9 Azs 362/2017 – 39).

[12] Stejně tak v usnesení ze dne 11. 7. 2018, č. j. 2 Azs 197/2018 – 31, se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, zda v případě nepřiznání odkladného účinku kasačním stížnostem budou stěžovatelé povinni k okamžitému návratu do země původu, a konstatoval, že „napadeným rozhodnutím bylo zastaveno řízení o udělení mezinárodní ochrany, přičemž povinnost opustit území České republiky vzniká teprve rozhodnutím o správním vyhoštění či rozhodnutím o povinnosti opustit území“. Jakkoli v tomto konkrétním případě Nejvyšší správní soud odkladný účinek z důvodů zvláštních okolností přiznal, závěrem uvedl, že „nemá být řečeno, že je třeba paušálně přiznávat odkladný účinek všem kasačním stížnostem proti zamítavému rozsudku o žalobě proti rozhodnutí, kterým byla správním orgánem žádost o udělení mezinárodní ochrany shledána nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení o žádosti bylo podle § 25 písm. i) téhož zákona zastaveno“. Podobně se vyslovil i Ústavní soud v nálezu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11 (všechna rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na www.usoud.cz), kde posuzoval dokonce závažnější tvrzení, a to, že opuštění země povede ke zpřetrhání zde vytvořených vazeb. Ačkoli se toto rozhodnutí týkalo jiného typu řízení v oblasti cizineckého práva, v něm vyslovené závěry lze přiměřeně vztáhnout i na řízení azylové, jak vyslovil Nejvyšší správní soud již v usnesení ze dne 14. 12. 2007, č. j. 9 Azs 362/2017 – 39.

[13] Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že v nyní projednávaném případě stěžovateli bezprostředně nehrozí povinnost okamžitého opuštění území České republiky, neboť ta vzniká teprve rozhodnutím o správním vyhoštění. Jelikož však stěžovatel odůvodňoval

pokračování

svůj návrh na přiznání odkladného účinku výhradně negativním dopadem takového opuštění území na nejlepší zájmy nezletilé dcery, zůstává po vypořádání tohoto tvrzení předmětný návrh bez další věcné argumentace a důkazních prostředků. Stěžovatel tedy neunesl důkazní břemeno ve vztahu ke konkrétnímu a individualizovanému tvrzení o jemu hrozící újmě. Vůbec ani takového tvrzení neuvedl, neboť pouhé obecné konstatování o nejlepším zájmu dítěte není dostatečně určitou a relevantní skutečností, nadto jím tvrzené důsledky vůbec bezprostředně nehrozí. Nejvyšší správní soud dodává, že ani sama o sobě pouhá povinnost společného přestěhování obou rodičů s ročním dítětem [neboť manželka a nezletilá dcera jsou v totožné skutkové situaci jako stěžovatel] z území České republiky, k němuž nemají dotčené osoby žádné společenské ani ekonomické vazby, na území Spolkové republiky Německo, není bez další přistupující okolnosti, jež však nebyla tvrzena, natož prokázána, dostatečně intenzivní újmu. Německo je sousední zemí s obdobnými životními standardy a stěžovatel netvrdí, že by nezletilé dceři bránily jakékoliv zdravotní či jiné důvody v cestování s rodiči. Samotná změna místa pobytu malého dítěte za daných okolností není zásahem do práva na soukromý a rodinný život. Nejvyšší správní soud za situace, kdy by nezletilá dcera společně s oběma rodiči opustila území, k němuž nemůže mít vzhledem ke svému věku vytvořen žádný citový vztah ani jiné vazby, a měla pobývat v jiném členském státě EU garantujícím ochranu jejích práv, neshledává ani namítané narušení nejlepších zájmů dítěte. Nejvyšší správní soud reflektoval i usnesení vydané ve věci manželky a dcery stěžovatele (ze dne 29. 11. 2018, č. j. 2 Azs 367/2018 - 26), které jejich kasačním stížnostem v totožné situaci odkladný účinek nepřiznalo, takže nebyl narušen předpoklad, že rodina bude moci zůstat společně, zajistí-li si na území České republiky legální pobyt, případně mohou společně odcestovat do státu, který je příslušný k vyřízení jejich žádosti o mezinárodní ochranu.

[14] Co se týče případného zásahu do práva stěžovatele na spravedlivý proces a jeho potřeby být v průběhu řízení o kasační stížnosti na území České republiky, Nejvyšší správní soud upozorňuje, že samotné právo stěžovatele účastnit se osobně řízení o kasační stížnosti či být v kontaktu se svým zástupcem, pro přiznání odkladného účinku nepostačuje (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2017, č. j. 6 Azs 261/2017 - 25, či ze dne 11. 10. 2017, č. j. 6 Azs 270/2017 - 28, ze dne 13. 12. 2007, č. j. 6 Azs 367/2017 - 38).

[15] Nejvyšší správní soud proto po posouzení povahy napadeného správního rozhodnutí a stěžovatelem tvrzených důvodů pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti dospěl k závěru, že výkon, resp. jiné právní následky rozsudku krajského soudu pro stěžovatele samy o sobě nepředstavují bezprostředně hrozící újmu na jeho právech, která by odůvodňovala přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Není proto splněna hned první podmínka pro přiznání odkladného účinku.

[16] Při vědomí, že obě podmínky uvedené v § 73 odst. 2 s. ř. s. musí být splněny kumulativně, a za situace, kdy jedna podmínka pro přiznání odkladného účinku splněna není (vznik nepoměrně větší újmy, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám), je již bezpředmětné zabývat se druhou podmínkou pro přiznání

odkladného účinku, tedy zda by jeho přiznání nebylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[17] Z výše uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud podle § 107 odst. 1 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. návrh stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl.

[18] Zamítnutím návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti však Nejvyšší správní soud nijak nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé; svou podstatou se jedná o rozhodnutí předběžné povahy, proto z něj nelze dovozovat jakékoli závěry ohledně toho, jak bude meritorně rozhodnuto o samotné kasační stížnosti (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 - 76, publ. pod č. 1072/2007 Sb. NSS).

[19] V projednávaném řízení jde o věc mezinárodní ochrany cizince, která je přímo ze zákona osvobozena od soudních poplatků, a to na základě § 11 odst. 2 písm. i) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů; Nejvyšší správní soud proto stěžovateli neuložil povinnost zaplatit soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku.

[20] S ohledem na to, že kasační stížnost stěžovatele obsahovala i návrh na ustanovení zástupce, Nejvyšší správní soud se dále zabýval i touto otázkou.

[21] Stěžovatel dne 26. 11. 2018 zaslal soudu formulář *Potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech* (dále jen „potvrzení“) s odůvodněním, že nemá dostatečné finanční prostředky k hrazení nákladů zastoupení z vlastních zdrojů. Stěžovatel v potvrzení uvádí, že jakožto žadatel o mezinárodní ochranu není oprávněn legálně pracovat. Stěžovatel dále prohlašuje, že nemá žádné příjmy a nevlastní žádný majetek větší hodnoty kromě mobilního telefonu o hodnotě 2000 Kč. Stěžovatel uvádí, že jeho manželka A. A., s níž žije ve společné domácnosti spolu s nezletilou dcerou S. A., je taktéž nezaměstnaná. Průměrné měsíční náklady na bydlení činí 7800 Kč měsíčně. Průměrné měsíční náklady vynaložené na stravné jsou 8000 až 9000 Kč měsíčně. Na jiné případné výdaje vynaloží 3000 Kč. Stěžovatel uvádí, že tyto výdaje mu pomáhá hradit rodina v zemi původu, přičemž nad tyto výdaje již stěžovateli vypomoci nemohou.

[22] Podle § 35 odst. 9 věta první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. může předseda senátu účastníku řízení, u něhož jsou předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků, a je-li to nezbytně třeba k ochraně jeho práv, na návrh ustanovit usnesením zástupce, jímž může být i advokát; hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování osoby uvedené v odstavci 2 platí v takovém případě stát.

[23] Účastníku řízení lze tedy ustanovit zástupce tehdy, jestliže jsou kumulativně splněny dvě podmínky: 1) jde o účastníka, u něhož jsou dány předpoklady pro osvobození od soudních poplatků a 2) jestliže je to nezbytně třeba k ochraně jeho zájmů.

pokračování

[24] Podle § 36 odst. 3 věty první a druhé s. ř. s., *účastník, který doloží, že nemá dostatečné prostředky, může být na vlastní žádost usnesením předsedy senátu zčásti osvobozen od soudních poplatků. Přiznat účastníkovi osvobození od soudních poplatků zcela lze pouze výjimečně, jsou-li pro to zvlášť závažné důvody, a toto rozhodnutí musí být odůvodněno.*

[25] S ohledem na tvrzení stěžovatele, že nevlastní žádný majetek a není oprávněn pracovat vzhledem k postavení žadatele o mezinárodní ochranu, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatel splňuje podmínky pro úplné osvobození od soudních poplatků ve smyslu § 36 odst. 3 s. ř. s. Při svém rozhodování Nejvyšší správní soud zohledňuje, že rozhodnutí o žádosti musí vždy vycházet z konkrétního posouzení naplnění podmínek a musí odpovídat tomu, aby žadateli nebylo jen pro jeho majetkové a sociální poměry znemožněno uplatňovat nebo bránit své právo (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2010, č. j. 7 Ans 3/2009 – 184).

[26] Otázku, zda je splněna podmínka nezbytné potřeby zastoupení k ochraně práv stěžovatele, není dle Nejvyššího správního soudu třeba zvlášť zkoumat, neboť zastoupení advokátem je podle § 105 odst. 2 s. ř. s. podmínkou řízení o kasační stížnosti. (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2018, č. j. 8 As 167/2017 - 58, publikovaný pod č. 3766/2018 Sb. NSS).

[27] Jelikož jsou v posuzovaném případě splněny obě podmínky obsažené v § 35 odst. 9 s. ř. s., tedy stěžovatel splňuje předpoklady pro úplné osvobození od soudních poplatků a zastoupení advokátem je podmínkou řízení o kasační stížnosti, vyhověl Nejvyšší správní soud návrhu stěžovatele a ustanovil mu k ochraně jeho práv zástupcem advokáta JUDr. Karla Kavalíra. Při volbě advokáta Nejvyšší správní soud zohlednil především místo bydliště stěžovatele (viz informace veřejně dostupné z www.cak.cz). Je v zájmu stěžovatele, aby se s ustanoveným zástupcem co nejdříve spojil a poskytl mu nezbytnou součinnost; kontaktní údaje jsou k dispozici na internetových stránkách České advokátní komory (www.cak.cz).

[28] Kasační stížnost stěžovatele neobsahuje všechny náležitosti podle § 106 odst. 1 s. ř. s., konkrétně uvedení důvodu kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud proto stěžovatele vyzývá, aby uvedl, z jakého důvodu ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s. byla kasační stížnost podána a takto uvedený důvod skutkově a právně konkretizoval. Stěžovatel je povinen kasační stížnost doplnit ve lhůtě jednoho měsíce od doručení tohoto usnesení podle § 106 odst. 3 s. ř. s.

[29] Nejvyšší správní soud rovněž vyzývá ustanoveného zástupce stěžovatele, aby vyčíslil odměnu za zastupování a sdělil, zda je plátcem daně z přidané hodnoty, jakož i číslo bankovního účtu, na který přiznanou odměnu poukázat. Pokud tak neučiní, bude o odměně rozhodnuto na základě skutečností zřejmých ze spisu.

[30] Veškeré písemnosti je třeba zaslat ke sp. zn. 2 Azs 369/2018 na adresu Nejvyšší správní soud, Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, případně elektronicky na elektronickou

podatelnu (podatelna@nssoud.cz) nebo do datové schránky Nejvyššího správního soudu (wwjaa4f).

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejso** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 § 120 s. ř. s.).

Nebude-li ve stanovené lhůtě vyhověno výzvě k odstranění vad kasační stížnosti a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud kasační stížnost podle § 37 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s. **odmítne**.

V Brně dne 30. listopadu 2018

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu

Přílohy (*pro ustanoveného zástupce stěžovatele*):

Kasační stížnost stěžovatele ze dne 12. 11. 2018 (č. l. 1 - 2)

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 7. 9. 2018, č. j. 33 Az 17/2018 – 38